

8.kapittel – Kallet (Jesaja kap.6;5-13)

Både Esekiel og Daniel falt på sitt ansikt, avkreftet og ydmyke på grunn av de syner de fikk se. Jesaja var ingen unntagelse, for han ropte: *"Ve meg! Jeg er fortapt."* (kap.6;5). Hvorfor? *"For jeg er en mann med urene lepper, og jeg bor midt iblant et folk med urene lepper."* For virkelig å kunne sette pris på disse ord, la oss sammenligne dem med fariseerens bønn: *"Gud, jeg takker deg fordi jeg ikke er som andre mennesker"* (Luk.18;11). Hans måle-stokk var seg selv. Han manglet forstand fordi han hadde ikke sett Guds herlighet. Men Daniel hadde sett den og han bekjente sin synd så vel som folkets synd. Jesaja erkjente også sin egen nød og bekjente at han, i likhet med folket, hadde urene lepper. Guds hellige er ikke noe særskilt folk på den måten som fariseeren uttrykte det. Forskjellen er at Guds nåde er gitt dem som ydmyker seg og frykter ham (Jes.66;2). *"Salig er den mann som Herren ikke tilregner synd."* (Rom.4;8).

"Mine øyne har sett kongen"

Jesaja bekjente sin nød fordi han hadde *"sett kongen, Herren, hærskares Gud."* (v.5). Hans bønn ble hørt og en av synets serafim rørte ved hans munn med en gloende stein tatt fra røkofferalteret. Røkelsen som ble brent på alteret symboliserte de helliges bønner (Åp.5;8). Dette fordi den deilige lukt gikk inn til templets Allehelligste del, der hvor Gud møtte sitt folk over arkens nådestol mellom kjerub-ene. Synet ga til kjenne at Jesajas bønn ble hørt og hans synder tatt vekk, for vi leser like etterpå: *"Se, denne har rørt ved dine lepper, din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet."* (v.7).

"Se, her er jeg, send meg!"

Syndenes forlatelse føder takknemlighet og Jesaja var klar til tjeneste: Herren sa: *"Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?"* Og Jesaja, takknemlig, villig og med syndene tilgitt, svarte: *"Se, her er jeg, send meg!"* (v.8).

Påskelammet måtte spises med bitre urter. Den lille bok som Johannes spiste var søt og deilig, men gjorde allikevel vondt i maven (Åp.10;9). Guds ord er slik. Det er et budskap om nåde og frelse som gleder hjerter, men forkynnelsen bringer ofte bitre erfaringer.

Gud understreket dette for Jesaja. Gud ville sende ham til Israel, men han ville nok bli skuffet over dem. *"Gå av sted og si til dette folket: Hør og hør, men forstå ikke! Se og se, men skjønn ikke! Gjør hjertet sløvt i dette folket, gjør ørene tunghørte og klin øynene til, for at de ikke skal se med øynene og høre med ørene, og slik at hjertet ikke skal forstå og omvende seg, så det kan bli leget."* (v.9-10). Selve budskapet som Jesaja ønsker å forkynne ville gjøre folket uimotagelig.

Etter firti lange år i ørkenen, på den tid da Israel stod ved elven Jordan klar til å innta landet, sa Moses til folket. *"Dere har sett"* Guds under og tegn; men han tilføyde: Herren har ikke gitt dere *"øyne til å se"*. (5.Mos.29;2-4). De hadde sett og erfart Guds godhet, men de trodde ikke. Deres hjerte var hårdt og verdslig. De klaget over motgang og takket ikke for medgang. De leste bokstaven med mottok ikke dens ånd. Moseloven, Guds hellige og rettferdige lov, ble for dem en byrde istedenfor en *"tuktemester til Kristus"* (Gal.3;24). Men

det var noen få som hørte, så og forstod. "Å, hvor høyt jeg elsker din lov!" skrev David i Salme 119;97, og den gleder våre hjerter idet han tar oss forbi bokstaven inn i den åndelige verden.

Den gang Jesus stod iblant folket var situasjonen ikke forandret. Han forkynte ordet med et villig hjerte men gråt over deres forherdelse. Hensikten med for-kynnelse er å få fram troen i menneskene og Jesus talte til dem i lignelser idet han sa: "Den som har ører, han høre." (Matt.13;9). Disiplene spurte hvorfor han talte i lignelser. Han svarte: "For den som har, til ham skal det bli gitt, og han skal ha overflod. Men den som ikke har, skal bli fratatt endog det han har. Derfor taler jeg til dem i lignelser. For de ser, og likevel ser de ikke. De hører, og likevel hører de ikke, og forstår ikke." (Matt,13;12-13).

Jesajas ord har evig verdi: "På dem blir Jesajas profeti oppfylt som sier: Dere skal høre og høre, men ikke forstå, se og se, men ikke skjelne. For dette folks hjerte er blitt sløvt, og med ørene hører de tungt, og sine øyne har de lukket til..." (Matt.13;14-15). Men Guds ord vender ikke tomt tilbake til ham. Det har vært, i alle generasjoner, noen få som finner livets vei. (Matt.7;14). "Men dere – salige er deres øyne fordi de ser, og deres ører fordi de hører." (kap.13;16). Jesaja, ulykkelig over disse Guds ord, spurte hvor lenge nasjonen ville være både døv og blind og uten forståelse (Jes.6;11). Gud svarte at til-standen ville bli langvarig inntil endelig Gud drev dem ut av landet og spredte dem Blant nasjonene (v.12). Men Gud oppmuntret samtidig profeten; tiltross for dette ville ordet ta rot i "en hellig sæd" (v.13), nemlig den lille rest som ville finne livets vei. Fremdeles er det glede i himmelen over en syndner som omvender seg.